

TEZA:

Obwiniony radca prawny nierzetelnie wykonywał swoje czynności zawodowe, wprowadzając klienta w błąd co do wyznaczonych przez sąd terminów rozpraw, terminów składania pism procesowych, nie reagował na wezwania sądu a klient zapoznał się ze swoją sytuacją procesową dopiero po osobistym przejrzeniu akt sprawy. Takie zachowanie radcy prawnego jest poważnym naruszeniem jego obowiązków zawodowych.

WO – 41/22**ORZECZENIE****z dnia 8 czerwca 2022 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie****w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Rafał Rybnik
Sędziowie: S WSD Paweł Libertowski /sprawozdawca/
S WSD Dariusz Smejda
Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Alicji Kujawy po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego B. K. (nr wpisu (...)) obwinionej o to, że:

1) w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2017 r. niewłaściwie i niegodnie wykonywała zawód radcy prawnego jako pełnomocnik Pana S. P. w sprawach o podział majątku przed Sądem Rejonowym o sygn. akt II NS 335/17 oraz zniesienia obowiązku alimentacyjnego wobec byłej żony ww. Pana przed Sądem Rejonowym o sygn. akt V RC 62/18, tj. wprowadzenia w błąd co do wyznaczenia przez Sąd terminów rozpraw czy terminów składania pism procesowych lub wniosków, nie reagowania na wezwania Sądów do uzupełniania braków formalnych pism procesowych - pomimo przyjęcia w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2017 r. wynagrodzenia od klienta za świadczenie ww. pomocy prawnej w kwocie 21.050 złotych, co narusza podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 6 oraz art. 12 ust. 1 oraz art. 36 ust. 2 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

2) w okresie przed przystąpieniem do świadczenia pomocy prawnej, tj. przed dniem 1 stycznia 2016 r. nie ustaliła z klientem Panem S. P. zakresu usługi, wysokości przysługującego honorarium i

sposobu jego wyliczenia, a także zasad ponoszenia opłat i wydatków za prowadzenie spraw o podział majątku przed Sądem Rejonowym o sygn. akt II NS 335/17 oraz zniesienia obowiązku alimentacyjnego wobec byłej żony ww. Pana przed Sądem Rejonowym o sygn. akt V RC 62/18, w tym nie zawarła pisemnej umowy o świadczenie tej pomocy, co narusza podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określone w art. 43 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 3 ust. 1-2 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r., z powodu odwołania obrońcy obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt D 6/21

orzeka:

1. uchyla pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt D 6/21 i umarza postępowanie w tym zakresie,
2. w pozostałym zakresie (tj. w pkt. 1 i 3) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt D 6/21,
3. zasądza tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym od obwinionej na rzecz pokrzywdzonego kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści złotych) zł brutto,
4. zasądza od obwinionej koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 17.12.2021 r. w sprawie o sygn. akt D 6/21 uznano Obwinioną r. pr. B. K. (nr wpisu(...)) winną lego, że:

- 1) w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2017 r. niewłaściwie i niegodnie wykonywała zawód radcy prawnego jako pełnomocnik Pana S. P. w sprawach o podział majątku przed Sądem Rejonowym sygn. akt II NS 335/17 oraz zniesienia obowiązku alimentacyjnego

wobec byłej żony ww. Pana przed Sądem Rejonowym o sygn. akt V RC 62/18, tj. wprowadzania w błąd co do wyznaczenia przez Sąd terminów rozpraw czy terminów składania pism procesowych lub wniosków, nie reagowania na wezwania Sądów do uzupełniania braków formalnych pism procesowych - pomimo przyjęcia w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2017 r. wynagrodzenia od klienta za świadczenie ww. pomocy prawnej w kwocie 21.050 złotych, co narusza podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 6 oraz art. 12 ust. 1 oraz art. 36 ust. 2 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

- 2) w okresie przed przystąpieniem do świadczenia pomocy prawnej, tj. przed dniem stycznia 2016 r. nie ustaliła z klientem Panem S. P. zakresu usługi, wysokości przysługującego honorarium i sposobu jego wyliczenia, a także zasad ponoszenia opłat i wydatków za prowadzenie spraw o podział majątku przed Sądem Rejonowym o sygn. akt II NS 335/17 oraz /zniesienia obowiązku alimentacyjnego wobec byłej żony ww. Pana przed Sądem Rejonowym o sygn. akt V RC 62/18, w tym nie zawarła pisemnej umowy o świadczenie tej pomocy, co narusza podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określone w art. 43 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 3 ust. 1-2 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 94/K/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r.

Obwinionej za popełnienie czynu opisanego w pkt. 1) wymierzono karę pieniężną w kwocie 10.000,00 zł. Natomiast za popełnienie czynu opisanego w pkt. 2) wymierzono Obwinionej karę nagany. Obciążono nadto Obwinioną kosztami postępowania przed Sądem I instancji w kwocie 2.100,00 zł.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiódł obrońca Obwinionej, zaskarżając je w całości na korzyść Obwinionej i wnosząc o uchylenie orzeczenia w pkt. 2) i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności, a także o uchylenie orzeczenia w pkt. 1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W odwołaniu sformułowano liczne zarzuty:

- 1) naruszenia art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez orzeczenie o winie Obwinionej co do przewinienia dyscyplinarnego z art. 43 ust. 2 w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności tego czynu,

2) naruszenia art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych poprzez orzeczenie o uznaniu Obwinionej winnej przewinienia dyscyplinarnego z art. 6, art. 12 ust. 1, art. 36 ust. 2 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie karalności tych czynów w części, ponadto zarzucono w odwołaniu:

3) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 410 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk poprzez zaniechanie odczytania zeznań pokrzywdzonego złożonych w toku postępowania przed Rzecznikiem dyscyplinarnym, w sytuacji, gdy zeznania te są odmienne od zeznań złożonych na rozprawie w dniu 26 października 2021 r.;

4) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 kpk, poprzez oddalenie Wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z dokumentów akt spraw II Ns ;35/17 i V RC 62/18 Sądu Rejonowego, w sytuacji, gdy dowód z tych akt ma znaczenia dla ustalenia, kiedy, w jakiej formie i przez kogo składane były w tych sprawach pisma procesowe, co ma znaczenie dla ustalenia wiarygodności pokrzywdzonego;

5) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 i 2 kpk, poprzez nie wskazanie jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakiej w tej mierze oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także nie wskazanie okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kar

6) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającym na bezpodstawnym przyjęciu, że radca prawna B. K. niewłaściwie i niegodnie wykonywała zawód radcy prawnego jako pełnomocnik S. P. w sprawach o podział majątku przez Sąd Rejonowy o sygn. II Ns 335/17 oraz zniesienia obowiązku alimentacyjnego przed Sądem Rejonowym o Sygn. V RC 62/18, poprzez wprowadzanie w błąd co do wyznaczenia przez Sąd terminów, rozpraw czy terminów składania pism procesowych lub wniosków, nie reagowania na wezwania sądów do uzupełnienia braków formalnych pism procesowych, w sytuacji gdy radca prawna B. K. nigdy nie przyjęła pełnomocnictwa do reprezentowania S. P. w sprawie V RC 62/18 przed Sądem Rejonowym, zaś w Sprawie II Ns 335/17 przed Sądem Rejonowym miał pełną wiedzę o stanie postępowania.

W odwołaniu obrońcy Obwinionej nie sformułowano wniosku o zmianę orzeczenia, w tym o uniewinnienie Obwinionej. Odwołania na niekorzyść Obwinionej nie wniesiono.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje.

Odwołanie częściowo, z uwagi na upływ czasu, okazało się zasadnym w odniesieniu do zarzutu przedawnienia dotyczącego czynu ujętego w pkt. 2) sentencji zaskarżonego orzeczenia. Stosownie

bowiem do art. 74¹ pkt. 1 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Z kolei w myśl art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. nic wszczyna się postępowania karnego, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Jednocześnie art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych stanowi, iż nic można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata (rok w przypadkach dot. wolności słowa i pisma). Nadto zgodnie z ust. 2 owego przepisu w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat (trzy lata w przypadkach dot. wolności słowa i pisma).

Czyn będący przedmiotem ust. 2) sentencji zaskarżonego orzeczenia w tej sprawie miał miejsce w okresie do 1.01.2016 r. Tym samym karalność przedmiotowego czynu ustała z dniem 1.01.2021 r. i niemożliwym jest podjęcie w zaistniałych okolicznościach innego rozstrzygnięcia. Jednocześnie Sąd nic znalazł podstaw do uniewinnienia Obwinionej. Nie może bowiem być wątpliwości, iż Obwiniona wypełniła swoim postępowaniem znamiona przedmiotowego czynu. Nie ustaliła z Pokrzywdzonym zasad współpracy, w szczególności nic dokonała tego w formie pisemnej. Jak przy tym wynika z treści odwołania, jest to również okoliczność bezsporna dla Obwinionej, na którą to okoliczność Obwiniona pośrednio wręcz powołuje się jako mającą przemawiać na Jej korzyść w świetle kierunku odwołania.

Z powyższego względu Sąd uchylił pkt. II zaskarżonego orzeczenia i umorzył w tym zakresie postępowanie.

W pozostałym zakresie zarzuty objęte odwołaniem uznać należało za bezzasadne. Sprawstwo i wina Obwinionej również w zakresie czynu ujętego w pkt. 1) sentencji zaskarżonego orzeczenia nie budzi żadnych wątpliwości.

Nie zachodzi w ocenie Sądu zasadność podniesionego w odniesieniu do czynu z pkt. 1) zaskarżonego orzeczenia zarzutu przedawnienia. Czyn owy ma charakter czynu ciągłego. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie, „zarówno przy przestępstwach rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, jak i o charakterze ciągłym, za czas popełnienia takich przestępstw traktować należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację przestępstwa ciągłego” [Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r. sygn. akt III KK 311/13; LEX nr 1379928]. Zasadnie zatem Sąd I instancji przyjął, iż w sprawie niniejszej przynajmniej do grudnia 2017 r. Obwiniona niewłaściwie i niegodnie wykonywała swe czynności zawodowe wobec Pokrzywdzonego wprowadzając

Pokrzywdzonego w błąd i nic podejmując odpowiedniej reakcji na wezwania Sądów. Stan ten ustał dopiero w momencie, kiedy Pokrzywdzony osobiście zapoznał się z aktami postępowania. Obwiniona przez cały ten okres nic uczyniła nic, czego należałoby oczekiwać od radcy prawnego świadczącego pomoc prawną, aby wyjaśnić Pokrzywdzonemu Jego sytuację, przyczynić się do przyspieszenia postępowania, czy choćby w minimalnym zakresie podjąć się wykonywania swoich obowiązków. Przeciwnie, Obwiniona do samego końca utrzymywała Pokrzywdzonego w błędzie i również w toku postępowania dyscyplinarnego nic podjęła się naprawy i wyjaśnienia sytuacji. Zarzut przedawnienia jest zatem chybiony - okres przedawnienia przedmiotowego czynu upływa bowiem w grudniu 2022 r. zgodnie z powołanymi wyżej normami.

Podobnie w odniesieniu do zarzutu dot. odmienności zeznań Pokrzywdzonego w toku postępowania Sąd nic podziela stanowiska Obwinionej. Pokrzywdzony w sprawie prezentuje konsekwentne stanowisko poparte przedłożoną korespondencją z Obwinioną oraz dowodami nadań listów poleconych do Obwinionej i bankowymi dowodami przelewów honorarium na rzecz Obwinionej, znaczenie przewyższającymi stawki ustalane wg norm przepisanych. W odwołaniu nie wskazuje się na czym sprzeczność zeznań Pokrzywdzonego miałyby polegać i w jaki sposób istotnie wpływać na treść zaskarżonego orzeczenia. Sąd takich istotnych procesowo rozbieżności nic dostrzega.

Również zarzut obrońcy Obwinionej dotyczący oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dokumentów z akt postępowań sądowych uznać należy za chybiony. W ocenie Sądu dokumenty te nie mają znaczenia dla postępowania, a wniosek zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania. Istotą sprawy, wyznaczoną treścią rozpoznawanych zarzutów, są bowiem relacje Obwinionej z Pokrzywdzonym, podjęte ustalenia i sposób komunikowania się z mocodawcą przez radcę prawnego, nadto zakres oraz jakość przekazywanych Mu informacji. Wyjaśnienia tych okoliczności niepodobnym w ocenie Sądu szukać w aktach postępowań sądowych, które radca prawny na zlecenie klienta miał prowadzić.

W świetle treści uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji (zwłaszcza K.362) nie może być uznany za zasadny kolejny z zarzutów obrońcy Obwinionej, jakoby Sąd nic wskazał na jakich oparł się dowodach. Sąd I instancji wskazał również okoliczności uwzględnione przy wymierzeniu Obwinionej kary. Sąd nie dopatrył się również tego, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji miała charakter dowolny i wybiórczy. W szczególności możliwym jest w ocenie Sądu ustalenie na podstawie uzasadnienia Sądu I instancji powodów podjęcia poszczególnych rozstrzygnięć w sprawie, jak i zapoznanie się z przyjętym przez ów Sąd tokiem rozumowania oraz dokonaną tam oceną materiału dowodowego.

W ocenie Sądu zwrócić należy uwagę na fakt, iż Obwiniona nic uczyniła nic, również na etapie postępowania dyscyplinarnego, by sprawę niniejszą wyjaśnić. Odpowiadając na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego Obwiniona podała dalece niewiarygodne okoliczności, jakoby nic była w stanie ustalić za co i kiedy oraz w jakiej wysokości dostała zapłatę od Pokrzywdzonego z uwagi na zmianę systemu operacyjnego w koncie bankowym - co jest w ocenie Sądu dalece niewiarygodnym wyjaśnieniem. (K. 35-36). Zaprzeczała wówczas Obwiniona, aby otrzymała opisane przez Pokrzywdzonego środki finansowe. Przedstawiała Pokrzywdzonego również jako osobę „śliską” w sprawach finansowych. Obwiniona wówczas - w ramach jednego pisma - potwierdzała przyjęcie pełnomocnictwa, następnie przeczyła, aby Pokrzywdzony je wypowiedział, gdyż to Obwiniona sama miała zrezygnować, by końcowo wskazać, że nic była i nie jest pełnomocnikiem Pokrzywdzonego. Następnie w toku przesłuchania (K. 49) Obwiniona przyznając, że umowa z Pokrzywdzonym nic została spisana wskazała, iż rozliczenie środków finansowych wymaga przez Nią wyjaśnienia i ewentualnego rozliczenia. To zresztą również nic nastąpiło. Pokrzywdzony tymczasem wykonywane na rzecz Obwinionej przelewy udokumentował. Podobnie jak udokumentował licznie kierowaną do Obwinionej korespondencję listami poleconymi. Pokrzywdzony złożył również do akt sprawy obszerną historię korespondencji elektronicznej między Nim a Obwinioną, z której wynika, iż Obwiniona notorycznie zwodziła Pokrzywdzonego, przedstawiając przy tym kolejne niewiarygodne w ocenie Sądu koncepcje dla jakich sprawa nie ulega przyspieszeniu lub zweryfikowaniu, niekiedy wręcz ostentacyjnie zbywając Pokrzywdzonego (K. 69-77).

Należy też wskazać, iż w ocenie Sądu brak jest podstaw dla ewentualnej zmiany orzeczonej wobec Obwinionej kary - mając na względzie fakt, iż orzeczenie Sądu I instancji zaskarżone zostało jedynie na korzyść Obwinionej. Wobec Obwinionej orzeczono karę pieniężną, tj. karę surowszą niż kar)/ takie jak upomnienie lub nagana, ale nienależącą jednocześnie do kar najsurowszych przewidzianych prawem (zawieszenia prawa do wykonywania zawodu i pozbawienia prawa wykonywania zawodu). Zwrócić należy w szczególności uwagę na fakt, iż Obwiniona posiada stosowne uprawnienia zawodowe i wykonuje zawód radcy prawnego, co w sprawie jest bezsporne i wynika przy tym z akt postępowania. Obwiniona nic powołała jakichkolwiek szczególnych okoliczności dotyczących Jego sytuacji majątkowej, nie wspominając o udokumentowaniu takich ewentualnych twierdzeń. Wskazała nadto Obwiniona, iż wykonuje również zawód adwokata kościelnego. Obwiniona w tych warunkach została ukarana karą pieniężną w kwocie 10.000,00 zł. Stosownie do treści art. 65 ust. 2ba ustawy o radcach prawnych, karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę

obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Z kolei zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. |Dz.U. 2016 r. POZ. 1456J minimalne wynagrodzenie za pracę w 2017 r. ustalono na poziomie 2000 zł. Tym samym Sąd I instancji uprawniony był do wymierzenia Obwinionej kary pieniężnej w kwocie od 3.000,00 zł do 24.000,00 zł. Wobec Obwinionej orzeczono karę pieniężną w kwocie 10.000,00 zł tj. jedynie na poziomie poniżej połowy ustawowego zagrożenia. W ocenie Sadu zarówno stopień winy Obwinionej oraz stopień społecznej szkodliwości czynu w tej sprawie są wysokie. Czyn Obwinionej godzi w podstawowe zasady i wartości związane z wykonywaniem zawodu radcy prawnego, dotyczy bowiem elementarnego zaufania Stron. Uwagę zwraca czas trwania zachowania Obwinionej, która w żaden sposób przez wiele lat nie dążyła w sposób rzeczywisty do wyjaśnienia sprawy i rozliczenia się choćby z Pokrzywdzonym. Przez długi czas Obwiniona zaniechała dopełnienia elementarnych obowiązków informacyjnych względem Klienta. Obwiniona wręcz unikała kontaktu z Pokrzywdzonym. Zdarzenia takie w praktyce zawodowej radcy prawnego są niedopuszczalne, nigdy nie powinny mieć miejsca. Również zachowanie Obwinionej po dokonaniu owego czynu, po zakończeniu współpracy, zarówno wobec Pokrzywdzonego jak i Organów postępowania, nie jest w ocenie Sądu zachowaniem prawidłowym. Sąd odnotowuje choćby ponawiane przez Obwinioną bezzasadne wnioski o odroczenie posiedzeń Sądu, ponawiane w tych samych warunkach. Obwiniona nie przyczyniła się do wyjaśnienia sprawy. W tej postawie Obwinionej ujawnia się trwałość metody takiego działania i wymaga to zdecydowanej reakcji w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych kary. Istotną okolicznością w takich przypadkach - naruszenia fundamentalnych zasad wykonywania zawodu - jest również w ocenie Sądu sprostanie potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co dodatkowo przemawia za wymierzeniem sankcji w adekwatnej wysokości. Obwiniona nadal posiada przy tym uprawnienia zawodowe i wykonuje zawód radcy prawnego.

Stosownie do art. 627 k.p.k. w zw. z art. art. 74¹ pkt. 1 ustawy o radcach prawnych od Obwinionej na rzecz Pokrzywdzonego kwotę 840,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, uwzględniając stawkę wskazaną w § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczono zgodnie z art. 70 [6] ust. 1, 2 i 3 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 pkt. 1 ppk. 2) uchwały nr 86/ IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.03.2015 r.

w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego - obciążając nimi Obwinioną w kwocie 1.800,00 zł).